

הנסיכה: מאז ויתר דודה של אליזבת, אדוארד השמיני, על כס המלוכות חונכה אליזבת לתפקידה בחיים — להיות המלכה הששית, ונושאת הכתר ה-41 מאז ויליאם הכובש.

המלכה: אליזבת השנייה, בת 26, ובעלה פיליפ, בן למשפחת באטנברג (מאונטבאטן) הגרמנית, שישא עתה את התואר „הנסיך המלוכה“, ולא יהיה שותף, לפי החוק הבריטי, לתואר המלוכה. בנם, הנסיך צ'ארלס פיליפ ארתור ג'ורג' בן ה-4, הינוקא, הוא הורש העצר.

משמעת קפדנית, לרעוד בהיכנסם לחדר המפקד.

אל הבריות, והוא השאיר רושם עז בלב אלה שבאו עמו או במגע ויכלו לכתוב על כך בגלוי — בעיקר הגנרלים האמריקאיים. דעתם האחידה: ג'ורג' הששי היה אדם מק"סים בהליכותיו, בעל חוש הומור דק, הסובל קשות מן הבדידות האופפת אותו.

במקרה אחד תר המלך את החזית עם קצין אמריקאי, בלויית כמה גיפים. האמריקאי חש שהגיעה השעה לעצור לרגע קט, לתת לנהגים לעשות את צרכיהם, אך לא ידע כיצד להסיר ביר זאת למלך. „נעצור עתה“, מילמל, „לשם מטרה סניטרית.“ המלך שתק, אולם אחר שהמשיכו לנסוע הסתובב לפתע אל שליטו, חיך ואמר: „אל תשכח לרשום זאת ביומן. זה היה הסבר מעניין מאד...“

מפקד חיל התעופה האמריקאי לשעבר, „האפ“ ארנולד, שביקר אף הוא אצל המלך בימי ה"בליץ הקשים ביותר, מתאר את הביקור כך: „אחר שעברתי מסדרונות אינ"סופיים נכנסתי לחדר, בו ישב המלך. לחצנו ידיים, ישבנו ליד אש פתוחה, ושוחחנו... המלך הוא איש-שיחה נפלא. דיברנו על כל דבר... התרשמתי מאד מאישיותו המקסימה הוא היה אדם כפי שתי מיד תארתי לעצמי שמלך בריטניה יהיה...“

אולם גם להאפ ארנולד לא היה מזל. כעבור שלוש שנים רבצי שעה של שיחה עלה על דעתו שהמלך מן הסתם עסוק, ושעליו ל"הסתלק. אולם הוא לא ידע כיצד עושים זאת — האם המלך הוא הנותן את הסימן לפרידה, או האורח? לבסוף התיאש, קם ממקומו ואמר: „אדוני, אני יודע שאתה איש עסוק מאד ויש לך המון דברים לעשות, לכן אני מס"תלק.“ המלך חיך ולחץ את ידיו, והאפ עבר שוב את כל המסדרונות הארוכים לבדו. כשהגיע למזכיר, נבהל הלה, קרא: „אלוהים, ארנולד. אדם אינו נפרד מן המלך. לעולם לא. המלך הוא הנפרד ממך.“

רצון חפשי וכן. כשנפרד המלך השבוע מן החיים, השאיר את משפחתו העשירה ב"נשים ואת ממלכתו, שהצטמקה בתקופת כהונתו (אירלנד, ארץ-ישראל ובורמה פרשו מחבר-העמים), הודו ופאקיסטן הפכו דומיניונים עצמאיים), אולם יציבה בכל זאת יותר מאשר היתה עם עלייתו לשלטון לפני 15 שנה וחודשיים — חבר-העמים היחיד בהיסטוריה שאינו בנוי שלטונו של חלק אחד על שאר החלקים, אלא על רצון חפשי כן המסתמל בכתר המלוכה.

ברטי היה, לעומת זאת, מחונן בחוש ה"מור רב. אף כי היה ביישן במקצת וצנוע בהליכותיו, שמח לקראת ההזדמנויות הנ"דירות לברוח מן המחנק הנורא של חיי המלך, לשוחח עם הבריות ולהתלוץץ עמהן.

הזדמנויות מסוג זה נדירות מאד בחיי המלך הבריטי. בניגוד לרוב המלכים ששרדו ביבשת אירופה, ביחוד במדינות הסקנדינביות, המסתובבים על אופניהם בחוצות ביריותיהם, חי המלך הבריטי חיים מסוגרים לחלוטין. אסור לו לדבר אל בני עמו אלא במק"רים חגיגיים, באישור הממשלה, ובמקרים אלה היה ברטי מגמגם מעט. אסור לו גם לעשות כל מעשה פוליטי שהוא, אלא כששריו יועצים לו זאת. „עצתו“ של ראש הממשלה היא פקודה למלך, ואין הוא יכול להתעלם ממנה. לוא היה עושה זאת, היה ראש-הממשלה מתפטר, והמלך לא היה מוצא אדם אחר שירכיב ממשלה ויזכה לרוב פרל"מנט.

אולם יחד עם זאת, אין תפקידו של המלך הבריטי מבוסס כל עיקרו. הוא הקשר היחיד בין הדומיניונים הבריטיים, תפקיד שנעשה חשוב שבעתים מאז וכנסו ל"חבר-העמים הבריטי 3 מדינות של גזעים בלתי-בריטיים — הודו, פאקיסטן וסילון. הרגשות הסתומים, אשר כמעט כל הבריטים, שמרניים וסוציאליסטיים כאחד, ב"בריטניה, בקנדה ובאוסטרליה, רוחשים או"תם למלכם, ונוראים לעתים בלתי-מובנים ב"ענייני כל אדם אחר, הם אחד הגורמים העיקריים בחיי חבר-העמים — איחוד של מדינות אשר שום דבר אינו מאחד אותן, מלבד הרצון הטוב.

הסבר מעניין מאד. בימי שלום לא היה ביכולתו של ברטי לפרוץ את הסייגים שהגבילהו. בהיותו נסיך היה חפשי יותר, שרת בצי הבריטי ובחילה-האוויר, השתתף בק"רב המפורסם ליד ויטלאנד במלחמת העולם הראשונה. הוא נשא לאשה אצילה בריטית, הולדת שתי בנות, חי לו חיים שקטים — עד שאחיו האימפולסיבי יותר רב עם ראש ממשלתו, באלדווין הערמומי, שהכריח אותו להתפטר. ברטי לא השתוקק לתפקיד החדש, ידע שטייל עליו בידוד המור עוד יותר, אך קיבל על עצמו את הגזרה בשקט. רק בימי המלחמה ניתן לו להתקרב יותר